

Kulcsok

1. rész

E könyv mit most a kezében tartasz a kulcs, hogy megértsd mindazt mit őseink tudtak a világunkról, mikor még csillagok között hajózó nép volt a mienk.

De ez csak egy kicsi morzsája az önmagadban hordozott ősi tudásnak, melyhez még nem tudtál hozzáférni, talán ezzel a könyvvel sikerül kinyitni a bezárt ajtót.

A teremtés titkos kulcsai

Az itt összegyűjtött megfejtések nagy többsége még a kutatás alatt áll, ezért ez csak egy pillanatnyi állapot, ami folyamatosan változhat, és változik, ahogy a megértés lép előre!

A TEREMTÉS ELSŐ PILLANATA:

1. A SEMMI

Ékes Ákos

A TÖRVÉNY

*A semmi egyenlő a végtelennel,
Ha ezt a törvényt ismered,
Megérted a mozgó világot
És azt is ami örökegy!*

Szinte minden teremtéssel foglalkozó eredet-mondában, a Semmiben, az Ürességben kezdődik minden, úgy, hogy a semmi határán megjelent egy illat, hang, gondolat, eszencia jelent meg. Valami „valaki” olyasmi, ami nem anyagi, megfoghatatlan. Ez a „valaki” a mi léteztetőnk, a teremtőnk!

Vele együtt eddig, ez időig tíz teremtő „tűz” forrásról van információnk, kik egymástól független teremtéseket tartanak fenn.

Vajon hogyan jöttek létre, milyen formájuk van a teremtőknek?

Milyen formája van az univerzumnak, milyennek érzékeljük, képzeljük el?

Ma az univerzumunkat (a megtapasztalt világunkat) gömbként fogjuk fel, „amely egy teniszlabda méretű anyaggombócból robbant szét.” Ez nem történhetett így, mivel az univerzum összes anyaga egy ekkora méretben nem fér el, mert az anyagi részecskét nem lehet akármeddig préselni. Ha egyáltalán ott is lett volna, akkor ennél feketébb fekete lyukat el sem lehet képzelni, a hatalmas sűrűség és tömegvonzás miatt fel sem robbanhat.

Ha gömbként érzékeljük a körülöttünk megnyilvánuló világot, amely tágul, akkor feltételezhetjük, hogy volt egy kiindulási, keltő forrása, hiszen minden létezőnek kell, legyen s van forrása. Milyen a forrás, hogyan létezik, mi okból teremtődött?

Fordítsuk meg a tágulási folyamatot!

2. A PONT

Vajon mit kapunk, ha a gömböt lekicsinyítjük a nulláig?

Egy nulla sugarú gömböt, amit pontnak nevezünk, de mivel az érzékelt világunk tágul, és nem tapasztalunk, olyasmit, hogy elfogy, egy lyuk tágul benne, megállapíthatjuk, hogy a világunk egy pontból folyamatosan árad ki. Ezt a pontot, melyből a világunk folyamatosan árad nevezzük a forrásnak.

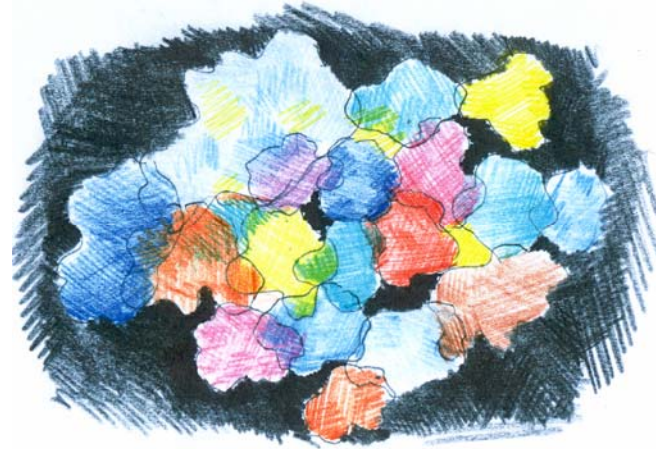
A semmiben létezik egy pont méretű forrás, azonban a népi eredetmondákban a pont léte egy pillanattól kezdve van, mikor ráébredt a saját létére. Tudomása van

magáról, öntudata van! Mi volt előtte?

A védikus irodalomban a Svétásvata upanisadból azt olvashatjuk, hogy egy kilenc kapujú várban, a legbelsőbb szobában születik meg, ébredt öntudatra a mi teremtünk.

Azt már tudjuk, hogy tíz originális forrás létezik. A tízek egymást felváltva pihenve összegzik az addigi teremtésük tapasztalatait, és léteztetik, álmodják magukból maguknak a saját világukat. Mikor lejárt az előző világ teremtési ideje, akkor az okforrása lelassul, megáll. És a világa körülötte elkezdi fénysebességgel feloldódni, megszűnni. Ő maga amint megállt információs részecskékre, csomagokra oszlik. Ekkor számunkra még nincs tér, sem idő, nincs mozgás, csak a Semmi, amiben az eszencia felhők lebegnek. Ez a felhő nem más, mint 100% adat. Olyan adat, amely az előző világ minden tapasztalati információját tartalmazza. Így is nevezik a Kabbalában, hogy DAATH azaz magyarul DÁT. Innen ered az Adat és a Tudat szavunk. Adat, amikor még egy, Tudat, amikor ketté válik, és elkezdi kiárasztani magából a teremtését.

Ezt az eszencia felhőcskéket úgy is nevezhetjük, mint az előző világkorszak Akasha krónikája. A mai Dát, az összes eddigi világok minden tudását, történetét tartalmazza, beleértve a mi világunkét is és ezt összegezve egyre jobb és jobb teremtésre törekszik.

(1. Ábra az eszencia felhők)

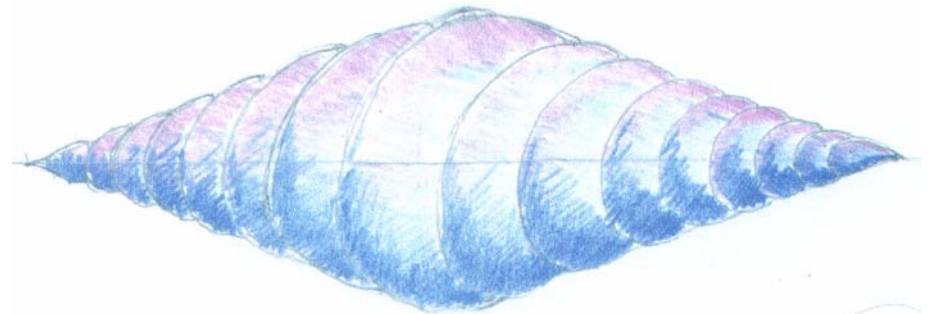
Amikor ilyen formában létezik az eszencia, nagyon sok színben pompázik, ez afféle kartotékrendszer minden szín egy-egy tapasztalati információt jelöl.

Ez az információs halmaz még rendszertelen. Ez a rendszertelen káosz. Csak megérkezett az új világkorszakba rendszerezni, megtervezi az új teremtését felhasználva az ő és a többi teremtő tapasztalatait, közben újra egyesíti magát. Mikor egybeállt, akkor a többi létezők kiárasztott múlttereinek hatására mozgásba lendül és elindítja az új teremtését.

*A többi létező kiáradása
Löki mozgásba mi addig
Állva összegezte magát,
Majd egybeállt,
Kész az indulásra
Meglökték és elindult
Forogva a világba
Önmagába...*

A mozgásba lendült, öntudatra ébredt entitás árasztani kezdi a saját létezésének információját, egy gömbforma múltteret, mely azt a hírt viszi a többi létezőnek, hogy újra itt van, hogy én vagyok. Ez a gömbhullám lesz a fala, határa a következő teremtett világnak, ezt a teremtmények át nem léphetik, mert kívül nincs ki, léteztesse őket, megszűnnek létezni, ha nem látja őket a teremtőjük.

(3. Ábra a keltető)

Jacob Böhme- n keresztül így ír magáról a teremtők a megnyilvánulása előtti létéről; Istenről nem mondható, hogy ez vagy az, gonosz vagy jó, hogy megkülönböztetés van benne, mert önmagában természetlen, vágytalan és teremtménytelen. Nem hajlik semmire, mert nincs Benne semmi, sem gonosz, sem jó, amihez hajolhatna alap nélküli mélység önmagában, természetre, teremtményre irányuló akarat nélküli örök semmi; szenvedélytelen, semmi sincs benne, ami közeledhetne hozzá, vagy amihez közeledhetne. Egyetlen lény, és előtte vagy mögötte, amihez, vagy amiben magának akaratot teremthetne vagy megragadhatna nincs szülője. Ő semmi és minden, Egyetlen Akarat, amelyben a világ és az egész teremtés nyugszik, Benne minden kezdet nélküli, súly, mérték és cél szerinti örök azonosságban van, sem fény sem sötétség sem szeretet sem harag, hanem Örök Egy.

3. A MOZGÁS

A mozgásba lendült eszencia az őt elért hullámok forgató hatására csavarodó orsóformát vesz fel. A héber írásban YOD magánhangzó írásjelének formájában mutatja meg az orsóforma árnyékát, mely hangzóhoz a következő meghatározásokat kötik:

A lét feltámadása és megnyilvánulása.

Az egyén spirituális központja.

A magja, mely az örökkévalóság mozgásának van alávetve.

Az élet csírája, mely mindig képes újra éledni, a legkisebb

Lehetőségre, ösztönzésre.

Az isteni lét szikrája minden létezőben.

Változás, váltakozás, hullámozás, fluktuáció

Az életnek a szabad akarat által adott működése, a cselekvés.

Az egység megnyilvánulása, a mozgások összessége.

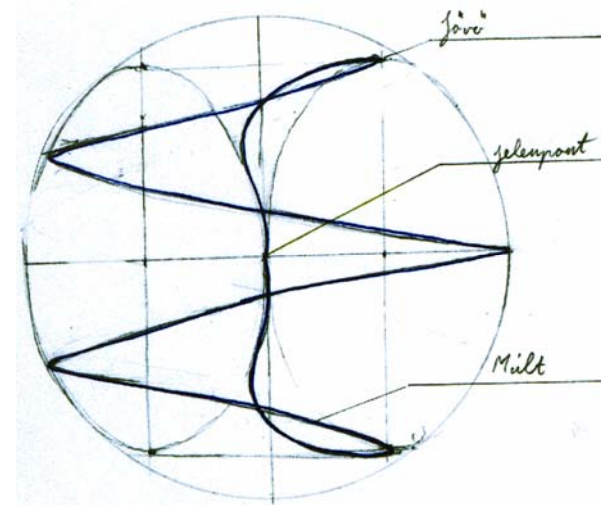
Visszatérés az egységbe, újrakezdés egy ciklus befejezése után.

Számértéke: 10

A több irányból érkező hullámok a mozgó eszenciát önmagába fordulásra kényszerítik. Így a rohanása közben leír egy eseményvonalat, melynek két vége összeér, kört alkot.

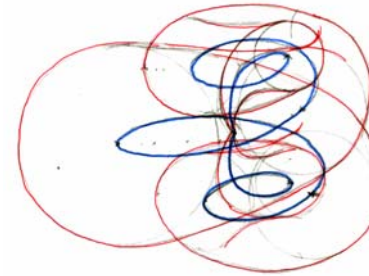
(4. Ábra a Dát)

(5. ábra a pont eseményvonala)

4. A PONT

*Az önmagába futó eszencia mozgása közben kialakítja a pont általunk ismert felszínét a MANDU-
t.*

(6. ábra a pont felülete)

Az eszencia teljesen lefedi a pont eseményvonalát, így éppen megérintve meglátja önmagát . A látott képet követni kezdi. Az eszencia mindkét vége egyszerre látja meg önmagát, és két irányba kezd rohanni egyszerre. Az Egyben megszületnek az első ikrek; Szanat Szananda és Szanat Kumara, kik jobbra és balra csavarodnak az egy eseményvonalán.

Ékes Ákos

ERŐK

*A pontban gyűrűző két erő,
Mely szétvetné, de fogja,
Hogy egymásba alakul át,
Mindegyik egymás fogja.*

*Elmozdultuk is ellentétes,
Kötik egymást, feszülnek
S ahogy cserélik arcukat
Egy ponttá semmisülnek.*

FOGÓCSKA

*A másik múltjában látod
Fiatalodni párod,
Mely te vagy és mégsem
A másik végtelenben fut tovább,
S te látod,
Utolérni vágyod, de nem lehet,
Mert önmagadat kergeted
Végtelenbe veszve építed
Gyermeked, mely te vagy,
S követed más-más alakban
Körbeforogva önmagadban.*

Számunkra csak az egyikük nyilvánul meg, ő a jelenpontból jobbra indul el. Az eseményvonal közepét nevezzük jelenpontnak, a kínaiak ezt Ko-nak szólítják, ami szájat, nyílást jelent, miből az életérő eszencia a KI, és a CSI tör elő. A kiáradó részét En-nek az Alsó világnak, a behúzó részét An-nak, felsővilágnak nevezzük. Ugyanakkor az AN és az EN nevek ráillenek az ikrekre- mi az EN-ben létezőnk.

5. NÉGY IRÁNYÚ LÉTEZÉS

A Megnyilvánult Teremtőnk a – mozgásából eredő – létezése okán, ciklikus múlttereket áraszt magából, azaz pislog. Nem folyamatos az érzékelt létezése, csak időszakosan tartja a számunkra megnyilvánuló megtapasztalt világot a létezésben.

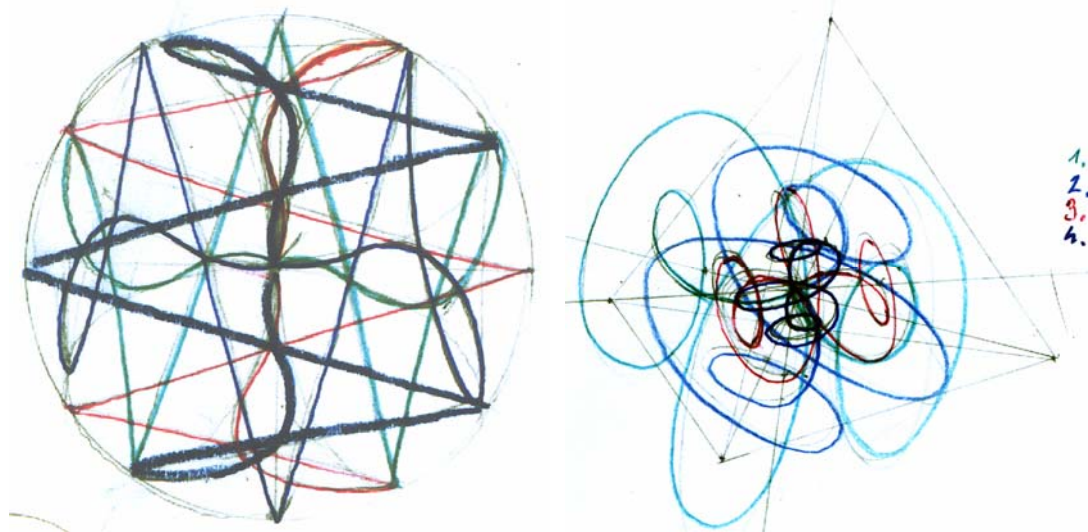
A pont eseményvonala a jelenpontban megtörik az addig harmonikus pályája, az itt kihaladó esszencia a megjelenésekor más fordulattal lép be, mint a kihaladásakor.

Mikor újra felvillan számunkra, akkor az előző kiáradása már a négyszeresére tágult – a múltterek egységsebességgel, fénysebességgel tágulnak, a mülthullámoknak van egy egységnyi tágulási vastagsága, attól a pillanattól, addig a pillanatig tart, míg a forrás esszencia belép a mi általunk érzékelt, és a minket láttatott mandu eseményvonalára, amíg végigjárja, illetve addig, míg az esszencia „vége” ki nem halad a következő manduba.

Ez arra mutat, hogy még három másik eseményvonalat járhat be.

Ebből következik, hogy az eszencia négy egyet léteztet magából, amikor az eszencia áthalad a pont közepén, akkor egy más irányú, elhelyezkedésű pontot kezd léteztetni és az ötödik pontképben tér vissza a mi általunk érzékelt ciklusba. Akkor villan fel újra a pont nekünk. Ezért látjuk villogni és rángatózni is, mivel a más-más irányú sodrása más-más irányba is mozdítja el.

De ez a négy valójában nyolc, akiket két irányultságú létező tart fenn.

6. A TEREMTŐ NÉGY MOZGÁSIRÁNYA

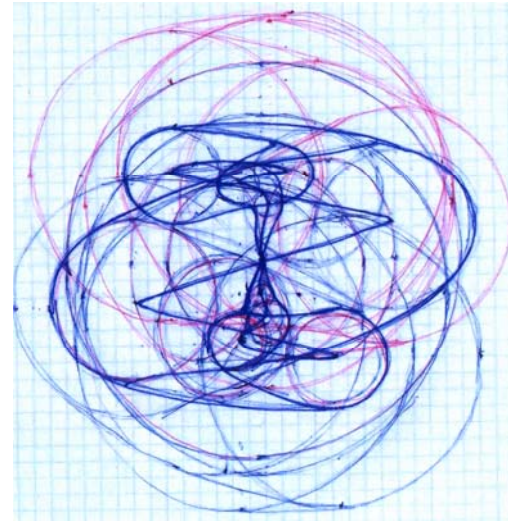
A 2-3-4-ik létezésnél egy tetraéder más-más testátlóján van a pont függőleges felezőtengelye. A testátlók metszéspontjában (a jelenpontban) veszi fel az eszencia az új irányát. A keltető az életkerék vagy svasztika szimbólumának négy ága mentén indul el a jelenpontból. A Tudás keresztjét hozva létre (jobbos).

Az An balosnak látszik innen alulról az En-ből, ezért van balos forgású kereszt is, ami az An négy indulásának a vetületi képe.

Az eszencia folyamatosan áttölti magát az egyik nézőpontjából az azt követő vetületébe, de egyszerre két helyet nem tud teljesen kitölteni, csak 1, 99-et. ebből kifolyólag a teremtett világban a legnagyobb szám a kettős, de sohasem érheti el, mindig csak közelíthet hozzá.

A TEREMTÉS MÁSODIK PILLANATA:

A világtartók

(10. ábra, a mandu és a múlttere)

Az eszencia a pontban rohanásakor egy négytengelyű spirálgömb múltteret áraszt ki magából, ez a múlttér nagyobb léptékkal nézve a gömb formához közelít. Abból adódóan, hogy a pont nyolccasságában, kétféle eszencia két irányba halad más és más sűrűségű „saját” múlttereken halad át, és azok hatására többször

felfakad, hasonlóan a kettős múltba rohanó tűzforráshoz. A kifakadó források az eszencia hullámterétől hajtva elhagyják az ikreket, és megszülik azt a közeget, amit káosznak neveznek. A többi originális kiáradása a mi teremtő forrásunkat átsodorják a saját első kiterjedésén túlra, Tűz forrássá gyorsítva őt.

Ékes Ákos

A HARMADIK

*Hogy az ellentét folytonosan
Egymásba alakul át,
Teszi, hogy van egy harmadik,
Melyben egymást járja át
Ikervoltuk. Összetapadva
Úgy léteznek, hogy nincsenek,
Nem hagyják egymást élni-halni,
Csak káprázzák az életet.*

A harmadik, akiben az ikrek születtek, maga az eszencia az Egy Ős. Amikor az ikrek megpillantják egymást, és elkezdi követni a másikat ettől a pillanattól ők

önálló létezők kik az egytől függetlenül léteznek, ezért az egy kisodródhat a rendszerből. És ki is sodródik, mivel az egy eleje a „jelenpontba lépésekor a saját végén kívül érzékeli legalább az egyik teremtő hullámterét, aminek a realizált középpontjához is elkezd vonzódni, Ő a harmadik ki az ikreket elhagyva újabb ikreket szülhet majd. Amíg elhagyja a saját kiáradását, addig az ismétlődő önmagába haladó pályáján mozogva még tizenegyszer szül ikreket. A születő ikrek múltterei együttesen gyorsítják az egyet az originális források kiáradásával.

A mai tudásunk szerint, amíg a teremtőnket ki nem sodorták az első kiáradásán túlra, addig tizenkettő elsődleges duálforrás fakadt le belőle.

A duálforrásokból a mozgásuk folytán jobbos, és balos önmásolódó ciklusok alakulnak ki, amelyekben a források és a képeiknek egymást kergető tánc folyamán sorozatosan felfakadva forrásokat „dobálnak” ki magukból. Meg kell különböztetnünk a káoszt alkotó jelenpontok között az eredetforrások lefakadásait, és a látott forrásképeket. A látszat forrásképek csak az őket észlelő létező számára láthatóak, csak látszatok a források múlthelyzeteinek káprázata.

Ékes Ákos: Határ és végtelenség

Hol kezdődik a végtelenség?

Ahol végződik a végesség.

Amíg valaminek határa

Van, a végesbe vagy bezárva.

Amikor a határt elérted

S nincs több, mert nem lehet, több lépted

S nem mozdulsz: rohansz végtelen.

Állsz a túlléphetetlenen.

Mert fuss bár, egy mégsem lehet:

Magadat túl nem lépheted!

Ők tizenketten őrzik a mi világunk határát, ők a világtartók. Valójában huszonnégyen vannak tizenkét helyen. Ők tizenketten azok kik megadják a teremtésbe merülő léleknek az aktuális irányultságát, az élettervét. Mind a tizenketten más irányultságot adnak, mást zengenek, énekelnek magukból, ezért lesz a belépő lelkek színe is más. Őmiattuk léteznek a világunkban a tizenkét főszín, mely őket idézi. A Hunok történelmében ismert Ardivisura Anyahita tizenkét gyermekében három nőben és kilenc férfiben a huszonnégyek közül a mi teremtési oldalon résztvevők öltöttek testet!

Ők azok az arhék kik Jácob lajtorjáján állnak (a kabbala fa valójában 13 létezőt helyez el, de kettő világtartót töröltek róla, mert az ő általuk képviselt irányzat nem illet bele az úr szolga viszonyt kialakítandó világképbe, itt a földön), a 13. maga a teremtő egy, a DÁT. mindegyiküknek más a tartalmazott létinformációja, más és más minőségekre felügyelnek, más-más az énekük, a színük! Az első ikrek is bent maradnak a léteztetett világban, csak az originális eszencia, a DÁT gyorsul teremtő tűzzé, de a teremtő kúpos múltterében az univerzumokat elhagyó források észlelésben maradnak, és léteznek.

Belőlük fakadnak le a káoszban kavargó forrásmásolatok, kik részt vesznek az anyagvilágok létrehozásában. Tizenkét forrás rohan a határon, egy áramló ikozaéder formát alkotva, a belőlük lefakadó források a tizenkettők kiáradásától hajtva csak a gömb középpontja felé indulhatnak el. A káoszban táncoló források a tizenkettőt újra megközelíteni már nem tudják, azok kiáradásától folyamatosan taszítva folyton visszafordítva a rendszeren belülre.

A káoszba belépő, a tizenkettőből lefakadó források lehetnek csak jobbos, vagy csak balos csavarodásúak.

Ez a káosz az a közeg, amit a NEMTÉR NEMIDŐ-nek, vagy az AHUN-nak neveznek. Itt még nincs olyan rendezett hullámtér, ami az általunk érzékelt világnak alapvető szükséglete, ami nélkül nem létezik, de annak, hogy az létezzen, előbb a rendezet káosznak kellett kialakulnia.

A TEREMTÉS HARMADIK PILLANATA:

A TÉRIDŐK VILÁGA

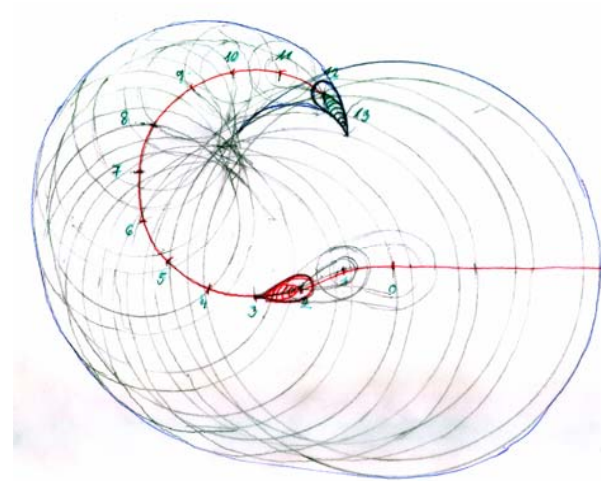
A káoszban kavargó források közül valamikor egy jobbos és egy balos csavarodású, „bizonyos” sebességgel haladó tűz forrás belefut egymásba a nyolcadik és a tizenegyedik múlttereik felszínén érintve egymást, (a „helyet” a tarott kártya, és a kambodzsai Angkor templompiramis egyik domborműve mutatja meg – a kígyó testét tartó karok száma adja a kulcsot a megfejtéshez).

Fontos, hogy egy adott sebességgel haladó források futnak egymásba, mivel ha gyorsabb vagy lassabb ennél a sebességnél, akkor nem jön létre az önmásolódás, ezt a sebességet írták le az egyiptomi pi értékel, ami 3,16. Ha két egyforma csavarodású tűzforrás fut egymásnak, akkor az egymás olajfelületéről lepattannak, nem hatolnak egymásba, taszítják, kilövik egymást.

Ahogy belefutnak a másik múltterébe, akkor felvillan nekik a források azon helyzete, ahol az ők által éppen érintett múlthullámokat kibocsátotta. Csak az egyiket szemlélve ez a múltfelszín belesodorja a forrást egy olyan kiáradásba, amiben számára a másik forrás két helyen mutatkozik meg, és ő mindkettőt elkezd követni mindkét irányba. Itt felfakadva az egyik része elkezd visszafordulni a másik múltterén belül annak az eseményvonalon felvillanó forrás képe felé. A másik lefakadás addig egyenesen halad tovább, követve az ő általa látott virtuális képet a tapasztalt forrás eredete, múltja felé. Az Atya lefakadása az Anyában fordul vissza, míg az Anya leágazása az Atyában fordul vissza. Egyik a másiknak a tükörképeként viselkedik, mindkettő kiáradása hatással van mindkét forrásra, de csak az eredetforrásra, az egyik által léteztetett, láttatott forrásképek a másik eredetforrásnak nem, léteznek, mert nem az ő múltjában látszódnak, nem ő érzékeli. A téridő és az antitéridő is balról jobbra kezd el önmagába fordulni, a

nézőpontunkból szemlélve, csak a tűzforrásaik csavarodása más irányú, jobbos, illetve balos.

A visszaforduló forrás megérinti a saját múltterét, meglátja önmaga fiatalabb képét, „mikor a Kígyó farka a fejébe harap”, az érzékelt forrás követni kezdi őt az eseményvonalon futva, de az érzékelő forrás a látott képet kezdi el követni. Amiután a forrás belép a saját múltján belülre, látja mind a saját, mind a másik visszaforduló forrás múltját, de ugyanakkor a saját érzékelt képéből is kettőt kezd

látni, kik két irányba kezdenek távolodni, ezért újra felfakad, és követni kezdi a látott képeket. Míg az egyik énje a saját látszatát követi, addig a „második” énje az „átlóugrást hajtja végre, hogy annak túlfelén újra visszaforduljon önmagába, és ott kifakad belőle a második fiú. A felfakadás után az eredetforrás újra átlóugrásba sodortatik, és a múltterek hatására ismét önmagába fordulva megszüli a harmadik fiút. Most éppen az oktaéder alsó csúcspontjában van az atya, innen a harmadik átlóugrásba indul el, de az ugrás felénél miután vízzé válik „a harmadik királynő” az indulásnál, gyorsulás közben egyszerre látja meg az első, és a második fiú önmásolódó múltjait, és őket követve kettéválva kialakul a negyedik, és az ötödik fiú, akik ikrek. Lásd mahábháratában a Pándáva testvéreket, kikel a téridőforrást regélik el!

Az Angkor templompiramisát körülölelő négyoldalú falon elhelyezett öt kapu is erre utal; három oldalon egy-egy kettős kapu, csak a keleti oldalon van két különálló kapu!

Az egyszeri gyémántszerkezetben lehetséges három oldallépés, visszafordulás alkalmával a forrás minden oldallépés után két részre fakad. És születik három testvér egy atyának a három érzékelési helyzetében. Ők eddig az első három atya a térszeránban. A negyedik és az ötödik atya egyszerre „ikreként” születnek az első

és második önmagába fordulásnak a helyén, az atya negyedik minőségében, eddigre az itt születő első és második források, fiúk továbbhaladnak az atyjuk eseményvonalán.

Ahogy a forrás meglátja önmagát, az első oldallépés után az átlóugrását kezdi el, a körbefutását folytatva a saját eseményvonalához közeledve a saját és a másik forrás hullámterének hatására lelassul, megáll. Mindkettő vízforrássá válik. Éppen ekkor érinti meg a másik visszafordulás belső összesűrűsödött hullámterét mi rá az eddigi körbefordulástól oldalirányba elsodorja, itt fordítódik „térbelivé” az önmásolódási folyamat. A mi téridőnknek a közepén felvillanó víz típusú forrás perdíti az átlóugrás másik oldalára a tűzforrásainkat, hogy ott újra végigjárjon egy másik „síkú” önmagába fordulást, vezetve a saját látott múltja által. Az eredetforrás, amikor megérinti önmaga múltját attól fogva a saját rabjává válik.

A születő testvérek egymástól egy oldallépésnyi távolságra fakadnak ki az atyából, de azután olyan körtáncot kezdenek járni, amiben az egymás kezét fogó táncosok a kör közepe felé mozdulva egymáshoz közelednek, míg távolodva a központtól a táncosok újra eltávolodnak egymástól.

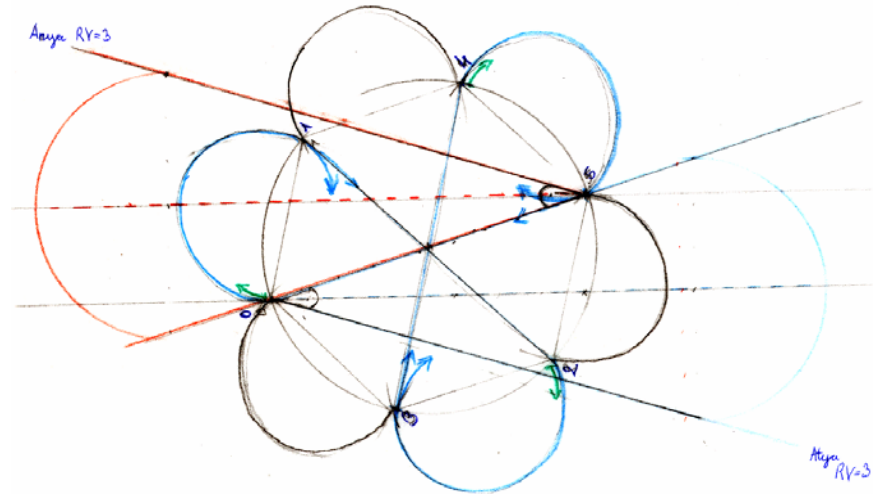
Az eredetforrás és az általa léteztetett források visszafordulásaik során, többször felfakadnak, kettő vagy több részre. Ezek a kifakadások kilöködnek a

forrásmásolódásból, de a téridő terén belül új önmásolódási rendszereket léteztetnek, az önmásolódó rendszereik léte a központi térforrásuk létezésétől függ.

A láttatott források lefakadásai csak a térforrás kiáradásán belül léteznek, mindaddig, amíg látja őket a visszaforduló eredetforrás. A téridőforrásunk szíve a vízforrásunk női jellegű, balos sodrású, Ő a napba öltözött asszony, ezzel szemben a tűzforrásai jobbos csavarodásúak, a „napatyáink”. A vízforrás az antitéridő tüzeit keltő eredetforrás az átlóugrás közben lelassult, megállt állapota.

Azért villan fel három vízforrás, három királynő a térszeránban, mert az eredetforrás egy gyémántstruktúrában háromszor végez el oldallépést és átlóugrást, háromszor lassul le vízforrássá, míg a kiindulási pontra visszatér.

A két téridő, melyek egymás polárpárjai egy oktaéderen mozognak, úgy hogy az oktaéder szemben lévő csúcspontjairól indulnak az oldallépésre a megjelenő források.

(11. ábra, a kettős láncú oktaéder képe)

A TÉRIDŐK EGYMÁS KÖZÖTT

Egy térszeránon belül is létezik a források négyállapotú irányultsága, mivel az öt atya a keltő forrás négy állapotában váltakozva született, és születik folytonosan tűz, levegő, víz és föld minőségben. A mi létbenntartó istenünk a miénkkel együtt tizenhat párhuzamos világot kelt folyamatosan. Ezt három oktaéderrel tudjuk leírni ami egy csúcspontban érintkezik, ez a tér és két hipertér.(

az egy oktaéderes szerkezetben csak négy, hatosszimmetriájú önmásolódás folyamat fér el, mivel egy csúcsban négy oldal él találkozik, négyféle lehetséges indulási vektort adva az önmásolódási folyamatnak). Ha a sumér mitológiában AN-t és a gyermekeit vesszük alapul, akkor rájövünk, hogy ENKI, ENLIL, és egy harmadik, akire csak utalást találtunk, de megnevezést azt nem, ők hárman rejtik egy összekapcsolt, testvér téridő-rendszer megnevezéseit, megszemélyesítéseit,

A tizenhat párhuzamos világ egyszerre létezik, mégpedig úgy, hogy a triászban áramló öt atya tizenhat helyen fakasztott magából olyan forrásokat kik az önmásolódási rendszerből kilökődve tizenhat különböző teremtés indítóivá lettek. AZ öt atya egymást követve végighalad azokon a helyeken újra ahol ezek a források kifakadtak, és a belőlük árasztott múltak hatására az atyák újra felfakadva új teremtést indítanak az előzőek nyomán. Ezért az egész világunk minden egyes időpillanatban teljesen más, újabb mint az előző.

Nem léphetsz kétszer ugyanabba a folyóba.

A triázként ismert teremtési tartományt, más teremtésekből ide behatoló létezők a saját információjukkal felülírják a mi irányultságunkat, összezilálják a nekünk előírt tervet. Az újraírással újra összhangra, nagyjából összhangra hozzák a tervet a létezést, hogy a számunkra fontos megtapasztalások megtörténhessenek.

A teremtésünk alaptervét az égi zenészek őrzik, ők az ANUNAKIK, de ismerjük még őket OFILIMEK-ként.

Az ősi sumér istenek családfájából a világ teremtésének első lépései kifejthetők, szinte minden szentkönyv, a legelterjedtebb játékok (sakk, kártyajátékok, francia, magyar, tarot) titkokat rejtene a világunk felépítéséről, működéséről, létrejöttéről, okáról.

***A MINDENSÉG TUDÁSA VAN ELÉNKRAKVA, CSAK OLVASNUNK KELL!
„Értsd meg amit olvasol!”***

© Tar-Lukács Ferenc

Kiadja Az Univerzum Egyháza

Mindezt leírta Kisfaludy György és az égiek nyomán Tar-Lukács Ferenc
Köszönet azért a támogatásért, melyel e könyv létrejöttét lehetővé tették:

Kisfaludy Györgynek,

Volentics Lindának, Volentics Anikónak,

Sáfrány Zsoltnak, Podovszki Péternek,

Takács Zoltánnak és Kozsdi Tamásnak.

Forrás: Ékes Ákos, a Szűrő
A mahábharáta

Az Univerzum Egyetem előadásai:

Óbudai Művelődési Központ, Budapest, III. San Marco u. 81.

Minden csütörtök 17:30-22:00 óra.